

U Hegelovoj *Fenomenologiji duha* „Nesrećna svest“ predstavlja konačni oblik konstitucije samo-svesti pre njenog postajanja umom. Iškušavajući vlastito nebiće, nalazeći vlastito biće izvan sebe, svest konačno probija do iskustva izvesnosti da je svest „u samoj sebi apsolutna suština“. Ovo stanje priprema svest za konačno probijanje pojma, rođenja idealizma: „Um je izvesnost svesti koja je sva stvarnost; time idealizma izražava Pojam“, tj. Identitet unutrašnjeg i spoljašnjeg.

Kroz povest interpretacija Kjerkegorove misli, posebno u pogledu na odnos spram Hegla, pitanje nesrećne svesti zauzimalo je značajno mesto. Počevši od Sartra, Kjerkegor je čitan kao neprevladivi predstavnik nesrećne svesti. Ako uzmemo ovakvo razumevanje za polazište nalazimo se pred sledećom odlukom: ili je Hegel predvideo celinu Kjerkegorove pozicije, i time ju je sublimirao, ili je Kjerkegor zahvatio celinu Hegelove pozicije, pokazujući je nedovršenom.

Poglavlje „Najnesrećniji“ eksplicitno referira na Heglelovu raspravu o nesrećnoj svesti. Smisao ovog poglavlja unutar Ili-ili jeste da nesrećnu svest dovede do onoga momenta unutar kojeg ona više ne može biti integrisana unutar strukture zadovoljstva:

„Ah, srećan je onaj koji nema ništa o tome; srećniji je onaj koji ima šta da napiše nakon“

Ono što je ovim mestom iplicirano jeste da sledeći paragraf Hegelove *Fenomenologije duha* – prelaz ka pojmu, ka samo-svesti koja je sebi izvesna – ne može biti napisan ako se ozbiljno držimo nesrećne svesti u onome što ona jeste.

Ono što je već na prvi pogled jasno jeste da osoba A preuzimanjem diskursa o nesrećnoj svesti od Hegla hoće jeste da sačuva transcendenciju nasuprot Hegelovom apsolutnom znanju. Ono što stoji u središtu ovoga spora je pitanje